

MIN ALFETTA GT 1.6 FICK UPPEHÅLLSTILLSTÅND I SVERIGE

TEXT OCH FOTO: GIOVANNI SERINO

Många av oss har starka band till Alfa Romeo och dessutom är det inte helt ovanligt att kärleken är starkast till en viss modell, en kärlek som ofta uppstått redan i ungdomen och sedan varar under en stor del av livet. Giovanni Serino ger oss berättelsen om vad som ledde fram till att han körde sin vackra Alfetta GT 1.6 från Roseto degli Abruzzi vid Italiens östkust till dess nya hem i Göteborg på Sveriges västkust.

Min första Alfa Romeo var en Alfetta 2000 Quadrifoglio Oro, metallic mörkgrå och fin. Bilen hade varit min pappas och han gav den till mig när tog jag min tandläkarexamen. När jag sedan flyttade till Sverige 1989 för att läsa en specialistkurs på Göteborgs universitet var jag tyvärr tvungen att sälja min Alfetta. Men den första kärleken glömmes man aldrig.

Så väl tillbaka i Italien 1994 köpte jag en Alfetta 2000 GTV av en vän till min far, ingenjören Nino. Nino var en Alfaentusiast som sedan 60-talet hade ägt allt från en Giulia

GT 1300 och 1600 via en Alfetta GT 1.8 till en Alfetta GTV 2000. Den sistnämnda sålde han för att köpa en Alfetta GTV 2.5. Då, när tillfället uppstod, passade jag på att köpa hans metallicblå GTV 2000 med ljus läderinredning och i ett väldigt fint skick.

Den fina blå GTV:n såldes tyvärr till en veteranbilsamlare 2005 när jag flyttade tillbaka till Sverige.

Väl i Sverige började jag leta jag efter en GTV, men hittade ingen som var i bra skick och bevarad i originalutförande. De flesta

bilar jag hittade hade modifierats för att skapa en sportigare version, ofta med flera förändringar av både kaross och inredning.

Varje gång jag reste ner till Italien ringde jag ingenjör Nino för att träffa honom och få en åktur i hans GTV6, metallic mörkbrun med ljusbeige tyginredning. 2015 bjöd jag in honom när vi firade min pappas 90-årsdag på en restaurang ute på landsbygden. Jag bad honom komma i sin GTV6 för jag ville höra ljudet från den fantastiska V6:an. Nino, också han 90 år gammal, var först tveksam till att komma med sin GTV6 på grund av att de sista hundra metrarna grusväg som ledde fram till restaurangen. Han var väldigt mån om sin bil men vänskapsbanden till min far och mig var starka och han kom till restaurangen med bilen, trots grusvägen.

2018 dog min pappa och från och med 2020 försökte jag nå Nino för att tala om för honom att om han bestämde sig för att sälja bilen så var jag intresserad av att köpa den. Tyvärr fick jag 2022 reda på att även han hade avlidit. Jag fick kontakt med hans systerdotter (som inte hade haft så mycket kontakt med honom av familjeskäl), och av henne fick jag veta att ingen visste vad som hade hänt hans GTV. Vid det här laget, då drömmen om att köpa Ninos välskötta GTV6 hade gått om intet, började jag titta på annonser om Alfetta GT/GTV till salu i Italien.

Bland de många annonserna fastnade jag för en röd GT 1.6 från 1978 som såldes av Sandro Lampasona, en annons som även fanns att se som film på YouTube (https://www.youtube.com/watch?v=f_7ZAZ1EgXY). Bilen hade endast haft en ägare, alltid stått i garage och den var i ett fint originalskick! Bilen hade köpts av Sandro ett år efter den första ägarens bortgång. Jag kontaktade Sandro per telefon för mer information och på rösten lät han som en pålitlig person. Jag kom överens med honom om att nästa gång jag skulle jag åka till Italien, skulle jag kontakta honom för att se och provköra bilen.

Vid första möjliga tillfälle när jag reste till Italien kontaktade jag Sandro som bodde i Ciampino, nära till Rom och inte långt från flygplatsen. Jag tog mig till hans hem och i hans garage hade jag mitt första möte med denna Alfetta GT 1.6. Precis som i annonsen var allt original, både in- och utvändigt. Det fanns några små skavanker på karossen och

även i interiören men det kan man ju vänta sig av en 44 år gammal, orenoverad bil. Sandro föreslog att vi skulle åka en tur. Först körde han bilen för att värma motorn men sedan fick äntligen jag provköra denna pärla. Så fort jag satte mig bakom ratten kände jag igen mig i bilen, speciellt i hur man skulle hantera växellådan när man växlade till tvåan. Bakhjulsdriften och de Dion-bakaxeln gjorde sitt arbete och bilen var stabil och gick smidigt. Bromsarna fungerade perfekt utan att dra åt något håll. Sandro sade: "Ju mer du kör den här bilen, desto mer vill den köras!".

Vi enades om priset, jag lyckades att få ner det lite och vi kom också överens om att nästa gång jag kom ner till Italien så skulle jag köpa den. Efter någon månad ringde jag till Sandro och meddelade att jag skulle hämta bilen i september. Han bokade då en tid på ett ACI-kontor (Automobile Club Italia) för ett ägarbyte. Jag bad också Sandro om att byta ljuddämpare (det var ett hål i den) och göra en extra kontroll av bromsvätska och motorolja, planen var ju att jag skulle köra min GT hem till Sverige.

I september flög jag till Rom, jag hade bokat en returbiljett med flyg ifall det skulle bli problem med bilen. Jag träffade Sandro, betalade och gjorde ägarbytet. Sedan hämtade jag bilen och körde den till familjens sommarstuga som ligger vid Roseto degli Abruzzi på östkusten cirka 18 mil från Rom. Jag valde motorvägen Rom-Aquila-Teramo. På autostradan närmade sig klockan 21 och mörkret föll både ute och inne i bilen. Instrumentbelysningen i äldre bilar är inte lika stark som på nya men ger en speciell stämning. 1.6-motorn svarade bra och motorljudet hördes precis lagom mycket så att det inte var någon risk att somna vid ratten. Jag kom fram glad och belåten och parkerade bilen i trädgården. Den såg ut som ett konstverk...

Dagen efter åkte jag till Giulianova, en mil norr om Roseto degli Abruzzi via SS16 Adriatica, där jag stämt möte med min betrodda Alfa Romeo-mekaniker Paolo. Paolo har jag känt i 30 år och han har alltid tagit hand om våra, mina och min pappas, Alfa Romeo-bilar. Vi tog en tur i kullarna ovanför havet och testade bilen. Det var 28 grader i luften. Paolo körde självsäkert och med god fart genom kurvorna på kullarna och mellan vingårdarna. Han accelererade och bromsade. Det var ett tufft test för bilen och själv var jag lite spänd, skulle bilen hålla? Vi körde sedan tillbaka till verkstaden och Paolo lyfte upp bilen för att titta på bilens underrede.

Hans åsikt var att bilen var i bra skick, han föreslog endast byte av en gummbussning till de Dion-bakaxeln. Nöjd och glad körde jag tillbaka till sommarstugan och meddelade min fru att vi nu kunde köra tillbaka till Sverige med bilen. Efter en vecka vid stugan lastade vi vårt bagage och även lite vin (baga-

get är ganska rymligt på en GTV) och därefter påbörjades färden hem till Sverige.

Första sträckan, cirka 50 mil, gick från Roseto degli Abruzzi (jag valde Autostrada Adriatica A14) till Modena, en vacker stad i norra Italien. Från Modena blev det åter en tur på 50 mil till Bayern och den lilla pittoreska staden Nußdorf am Inn där vi gjorde vårt andra stopp.

Dagen efter rullade vi sedan på upp genom Tyskland och efter en lite längre etapp på nästan 60 mil gjorde vi vårt tredje stopp, denna gång i den mycket gamla staden

Bernburg vid floden Saale.

Sista sträckan i Tyskland blev lite kortare, bara 42,8 mil från Bernburg till Schönberg in Holstein och en sista övernattnig.

Nästa morgon tog vi oss till Puttgarden, där vi körde på färjan till danska Rödby.

Därifrån tog vi oss upp genom Danmark till Helsingör och återigen färja över till Helsingborg. Några timmar senare var vi framme i Göteborg.

Innan vi åkte hade jag beräknat att vi skulle dela upp körningen på cirka 50 mil per dag

och hela sträckan blev ungefär 240 mil. Bilen fungerade perfekt, som en schweizisk klocka, min fru gillade inte ljudet från motorn riktigt lika mycket som jag men även hon njöt av denna tur.

Väl framme började den byråkratiska processen för att registrera bilen i Sverige och jag bokade tid hos Bilprovningen. Bilen skötte sig bra på registreringsbesiktningen, det enda som behövde göras var en ljusinställning av strålkastarna och att kolla förgasarna. Jag åkte sedan till Alfa Romeo i Göteborg (Auto Alfa) där jag träffade den legendariske Kåre Lindén som tog hand om bilen.

Efter ett par turer fram och tillbaka till Bilprovningen fick jag äntligen de svenska plåtarna. Jag har behållit de svarta italienska originalplåtarna med texten Roma följt av

siffror. Tillsammans med min vän Frank monterades de nya plåtarna.

Äntligen var allt klart för att köra min Alfetta GT 1.6 i Sverige, bilen hade nu fått sitt "uppehållstillstånd"! 🍀

